

18/7/17

**חיים ומוות התלויים על חוט השערה או על חוט ה"סאגר"
סיפור חוויות ממלחמת של"ג הראשונה של פני סביון (סבן),
מט"ק 2ב' פלוגה ו' גדוד 8132 חטיבה 645 אוגדה 880.**

לאחר שיחה עם אבי פינקלשטיין המ"פ, הוא עודד ודרבן אותי לכתוב חוויות הצוות שלי שעברנו במהלך הקרב ולפניו. (הסיפור היה אצור בתוכי 35 שנה וסיפרתי אותו רק לאשתי, ילדי ומספר חברים קרובים)

ראשית בימ"חים

הגענו לטנק שהקצו לנו, הצוות שלי, 2ב' פלוגה ו'. שרעבי נהג "שודים", ג'ו אבן חיים, צלף מחונן ונחום שחרור, טען קשר עוצמתי והאיש הכי חזק בצוות.

דבר ראשון שראינו שהטנק אינו מזווד עם "בלטנים" לעומת כל שאר הפלוגה. אני מורה לצוות לעלות לטנק והחברים מסרבים. למה אתם לא רוצים לעלות? שאלתי. הם ענו לי "הטנק פחות בטוח בלי ה"בלטנים". אני אומר להם, חברים אנחנו במלחמה ואין זמן למשחקים. לאחר דין ודברים, כמובן ג'ו אבן חיים בא עם פתרון יצירתי ואומר לי שאנחנו מוכנים לעלות לטנק רק בתנאי שכולנו מנשקים את הטנק. נו טוב... בלית ברירה ולטובת שלום בית, נישקנו את הטנק ועלינו עליו. אודות הנשיקה של הטנק יסופר בהמשך...

ירי צמד (אלי מזור ואני)

בוקר יום שישי אנחנו באזור נשלט ומחפשים כל סלע לעמוד מאחוריו ולקבל איזו שהוא מחסה. אלי מזור הסמ"פ, עומד לצדי ומורה לי שנעשה ירי צמד מזרחה לכיוון כלי רכב גדולים שקשה היה לנו לזהותם בגלל השמש המזרחית על הבוקר אשר סנוורה אותנו. פקודה של אלי ואני מכוון למטרות ואומר בקשר, כמו בפק"ל, אני יורה אתה צופה ומעיף פגז לכיוון משאית שנראתה לי גדולה למדי. חשבנו שזה משאיות תחמושת או משאיות עם חיילים... מוציאים פגז ולא מזהים הבהק, יורים עוד פגז, שוב לא מזהים הבהק... החברים בפלוגה זיהו את האבק סביב הטנק שלי עקב הוצאת הפגזים וחשבו שאני נפגעת. קראו לי

בקשר מספר פעמים 2'ב' האם נפגעת? 2'ב' האם נפגעת? ואין קול ואין עונה מצדי. וקנין וצוותו, ציירו להם סרטים שאני והצוות שלי הלכנו פייפן... התברר לי בדיעבד שבזמן הירי השני התנתק לי פתיל הקשר מהקסדה ולקח זמן עד שהתחברתי. לאחר החיבור אני שומע שוב, 2'ב' האם נפגעת? וכמובן עניתי שאני יריתי ולא נפגעתי ובזה באה צפירת ההרגעה...

התקדמנו מזרחה לעבר הגבעות לאיגוף מזרחי ואז ראינו מקרוב את המטרות לכאורה, שירינו עליהן. התברר לנו שאלה היו עגלות ענקיות של כותנה (באלות כותנה) שנראו לנו מרחוק כמשאיות ואז הבנו, למה לא ראינו הבהקים מהפגיעות. הפגזים עברו דרך הכותנה.

הסתערות וחוויות, חיים ומוות התלויים על חוט השערה או על חוט ה"סאגר"

עם הירידה מהגבעות מערבה לכיוון ציר מיכה, ניתנה פקודה ע"י פינקלשטיין המ"פ לשבור ימינה (צפונה) וקדימה הסתער!... נסענו במהירות של 20-25 מייל לשעה וירינו כמו מטורפים על כל מה שזז אמרתי לג'ו התותחן כל חושה שאתה רואה תכניס בה פגז. תוך כדי ההסתערות ובכדיי לעמוד בקצב הירי מכל הכלים, נחום הטען קשר, היה טוען פגז ביד אחת ומחזיק את הפגז הבא ביד השנייה (אמרתי לכם שהוא איש חסון וחזק, זה נודע לי רק אחרי הפסקת האש שנחום סיפר לי על כך).

תוך כדי ההסתערות אני רואה טנק סורי פגוע ואני עומד לעבור משמאלו. במרחק של 30-50 מטר ממנו אני רואה, חייל סורי שוכב לו עם קסדה על הראש וקלצניקוב מתחת לראשו ועושה את **עצמו מת**... אני מכוון אליו את מקלע המפקד ותוהה ביני לבין עצמי האם הוא מת או חי האם לירות בו או לא לירות בו, הרי אנחנו השריונרים רגילים לפגוע במטרות במרחקים של 1,000 – 3,000 מטר. המקסימום שהיינו רואים זה הבהק מהמטרה ואולי אש שיוצאת ממנה, אף פעם לא ראינו חיילי אויב בלבן שבעיניים כפי שהחירניקים היו רואים. כמובן שאני מדמיין לי אם אני יורה ופוגע בו איך יוצאים להם פרצי דם מגופו ואני מחליט לא לירות בו. אני אומר לעצמי על החייל הסורי, יאללה הרווחת, עבדת עלי שאתה מת ואני מוותר לך. אם יצאת מזה חי אתה צריך להודות לי ולאללה שלך.

תבינו, כל המחשבות וקבלת ההחלטות הללו, לוקחות חלקיקי שניות כאשר, לי הם נראו כנצח. תוך כדי זה שאני עובר את החייל, אני רואה טיל "סאגר" בוחק עובר מלפני הטנק שלנו ליד תא הנהג ופוגע בטנק הסורי הפגוע שעברתי לצדו... הרגשתי על פניי מכת חום אדירה שהגיעה מהפגיעה בטנק הסורי. במקביל אני שומע את שרעבי הנהג צועק לי בקשר פנים "סבן, אני רואה חוט שעובר לי לרוחב הטנק ליד הפריסקופ נהג. אמרתי לו שעבר לפנינו "סאגר" שכנראה כוון אלינו ולא פגע. דרך אגב הסתכלתי אחורה, לאחר שעברתי את החייל הסורי, ראיתיו רץ דרומה. אני מניח שהחיילים שלנו שהגיעו אחרינו טיפלו בו.

עכשיו שאני עושה ניתוח **בדיעבד**, אם הייתי יורה בחייל הסורי אולי הייתי מתעכב ו/או החייל הסורי היה מתנגד ויורה חזרה, יש מצב שהייתי עומד עם הטנק... ואז טיל ה"סאגר" שעבר מלפני, היה פוגע בנו ולכו תדעו איפה היינו היום. כנראה, זה שהמשכתי ולא התעכבתי לא עזר למכוון ה"סאגר" לפגוע בנו. הרי ידוע שיותר קשה לפגוע בכלי בתנועה מאשר בכלי בעמידה...

עלייה לעמדות הצופות על העמק בסולטן יעקב

לאחר הירי הפראי תוך כדי ההסתערות אומר לי נחום שחרור הטען שנשארו לנו רק פגזי ח"ש. אמרתי לו תטען ח"שים אין לנו ברירה. עם ההתקרבות אל הגבעה עברתי ליד מחפורת עם נגמ"ש "סאגרים" שעמד עם כוורת של ארבעה "סאגרים" בוחקים מוכנים לירי. לא היו חיילים סורים לידו למעט חייל סורי משופם ומבוהל עם ידיים למעלה צעקתי לו בערבית "ארפא ידייק" וסימנתי לו שימשיך דרומה עם ידיים מורמות. לא היה לנו זמן לשבות אותו או לטפל בו. עלינו לעמדות וראיתי את העמק עם טנקים שלנו ונגמשי "סאגרים" של הסורים בחורש המזרחי אשר יורים לכוונינו ולכוון הטנקים שהיו בעמק (בדיעבד התברר לנו שאלה היו הטנקים של הגדוד של עירא עפרון) ג'ו הצלף הצליח לפגוע בשני נגמשים בחורש ולאחריהם הוא מזהה משאית אזרחית בתוך מחפורת ומבקש ממני אישור לירות עליה. אני משקיף עם המשקפת ורואה משאית עם קבינה אדומה וצועק בקשר פנים חדל! חדל! זאת משאית אזרחית... אני לא מספיק לסיים את המשפט ופתאום אני רואה שמישהו אחר השחיל פגז במשאית... היא התפוצצה והעלתה פטריית אש עצומה שהתברר שהייתה משאית תחמושת... כמובן ג'ו לא סלח לי ולא נשאר חייב והרביץ קללה עסיסית שעד היום

אני זוכר אותה. ציטוט "סבן יא בן זונה, למה לא נתת לי להרים את המשאית"...

לא נורא מישהו אחר הרוויח והצליח להרים את המשאית לפנינו. עד היום אני לא יודע מי הטנק שירה במשאית הזאת... ואם מישהו מהגדוד שקורא את הכתוב וירה או יודע מי פגע במשאית, אשמח שיעדכן אותי ואעדכן את ג'ו'...

לימים, עירא עפרון היה בעלים של בית תוכנה גדול יחד עם שותפיו אלפסי (היה סמ"פ שלי בצמ"פ בגדוד 46 בסיני) ואליעזר אורן. נפגשנו כקולגות בכנסי היי-טק ובפגישות עבודה... בפגישות הללו, בגלל רגישות היתר שלו מהקרב, לא פציתי פה בעניין ולא סיפרתי לו שהשתתפתי בקרב שעזר לחלץ את הגדוד שלו מן המארב...

לקראת הפסקת האש

הטנק שלי עמד בעמדות קרב על הגבעה במרחק של 20-30 מטר מהטנק של פינקלשטיין. ברגע של הפוגה קלה, שאלתי את פינקלשטיין בתנועות ידיים ובצעקות "פינקלשטיין, מה קורה?" והוא עונה לי שהוא קיבל מודיעין שחטיבה סורית יורדת דרומה מכביש בירות דמשק... כמובן שהביצים שלי עלו לגרון, במיוחד שעברנו את כל החוויות הללו ונראה שזה לא הולך להיגמר בטוב...

ב- 11:30 לערך צועק לי אבי פינקלשטיין שבשעה 12:00 הולכת להיות הפסקת אש... עדכנתי את הצוות ומהבאסה עברנו לאופוריה.

כמה דקות לאחר מכן הרגשנו ירי של מרגמות עלינו, אחת מהן נפלה קרוב מאוד לטנק שלנו. הרגשנו שהטנק מזדעזע ולשמחתי אף אחד לא נפגע פיזית...

חזרה לתחילת הסיפור הארוך והמייגע

כנראה שבזכות זה שכולנו נישקנו את הטנק בימ"חים, כל רוחשי רעתנו לא פגעו בנו והכדורים, הסאגרים והמרגמות שנורו עלינו, עברו רק לידינו....

כל המומחים קוראים לזה השגחה עליונה...

באהבה...
פיני סביון (סבן), מט"ק 2ב' מפלוגה ו'